

Tato práce je zaměřena na koordinaci monetárních a makroprudenčních politik v přítomnosti „runů“ na banky. Především je zkoumáno, zdali by tyto dvě politiky měly být koordinované a tedy v kompetenci jedné centrální autority, a nebo jestli by měly být rozhodovány nezávisle. Dále se práce soustředí na to, jestli je tento výsledek ovlivněn případným runem na banku a jak taková událost působí na efektivitu obou politik. ∞

Výsledky simulací zkoumaného modelu naznačují, že koordinovat monetární a makroprudenční politiky je méně efektivní, než je rozhodovat samostatně. Důvod může být ten, že v případě koordinace je oběma politikám přidělen stejný cíl. Toto může způsobit neefektivitu daných politik, jelikož obě musí být určeny tak, aby splňovaly monetární i makroprudenční cíle. Na druhou stranu koordinace politik v přítomnosti runu na banku snižuje pravděpodobnost dalšího „runu“ a tedy přispívá k větší finanční stabilitě. Důvodem je to, že pokud nastane run na banku, tak v případě koordinace daná centrální autorita volí agresivnější makroprudenční politiku a tím eliminuje pravděpodobnost dalšího runu. Run na banku sám o sobě nemá vliv na rozhodnutí, jestli by politiky měly být praktikovány koordinovaně nebo nezávisle. Avšak run způsobuje, že se monetární i makroprudenční politika stávají účinnějšími. Účinnost je také ovlivněna typem šoku, kterému daná ekonomika čelí. V případě šoků zasahujících finanční sektor dosahují obě politiky větší efektivity než v případě šoků ovlivňujících produktivitu.